

VALLAN VARJOISSA

Viveca Sten

VALLAN VARJOISSA

Suomentanut Sirkka-Liisa Sjöblom

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

I maktens skugga

© VIVECA STEN 2014

FIRST PUBLISHED BY FORUM, SWEDEN

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH NORDIN AGENCY AB, SWEDEN

SUOMENNOKSEN © SIRKKA-LIISA SJÖBLOM JA WSOY 2017

ISBN 978-951-0-42056-0

PAINETTU EU:SSA

Lennartille, rakkaimmalleni

»Läski, läski, läski.»

Hän makasi kyljellään liikkumatta ja vastustelematta. Jos yritti tehdä jotain, se vain pahensi asiaa.

Loppuisipa välitunti jo, hän rukoili mielessään. Soisivatpa kellot. Jengin johtaja, koulunpihan kingi, potkaisi häntä kovaa. Kenkä osui ristiselkään, ja hän nytkähti kivusta mutta onnistui tukahduttamaan parahduksen.

Kivun näyttäminen pahensi aina asiaa.

Nenä oli räätästä ja pidätetystä itkusta tukossa, mutta periksi ei saanut antaa. Itkeminen oli se viimeinen niitti.

Nyt kellot soivat. Lopultakin. Huudot vaikenivat.

Hän odotti hetken, avasi sitten silmänsä ja katsoi ympärilleen. Koulunpiha oli autio. Hän pyyhki nenäänsä, ja käsi tahriutui vereen. Nenä oli alkanut jo turvota.

Kellot soivat uudestaan.

Selkää vihhlaisi, kun hän nousi pystyyn. Hän tiesi, että tunnilta myöhästymisestä tulisi muistutus, mutta hän ei uskaltanut mennä sisään ennen kuin muut olisivat istuutuneet pulpetteihin.

Minä koston vielä, hän kuiskasi itsekseen. Näytän niille.

Sanat kaikuivat hänen mielessään.

»Läski, läski, läski.»

Maanantai 29. huhtikuuta 2013

I. LUKU

Maria Svedin odotti isossa hallissa, kun Celia Jonsson auttoi Oliveria pukemaan ylleen tummansinisen koulupuvun takin. Maria vaihtoi levottomasti jalkaa. Hakisiko hän Oliverin repun tämän huoneesta? Oli vaikea tietää, mitä Celia halusi.

Celia pani kiiltävän ylänapin kiinni ja sipaisi tumman suortuvan otsaltaan ennen kuin suoristautui.

»Maria», hän sanoi vieraanvoittoisella ruotsillaan. »Vie sinä Oliver koululuun, minulla on tänään muuta tekemistä. Voit ottaa Carstenin auton, hän meni kävellen töihin.»

Maria yllättyi. Celia vei pojan kouluun aina itse, mutta nyt jokin selvästi vaivasi häntä. Silmien alla oli tummat varjot, ja suu oli puristunut viivaksi.

Illalla Maria oli kuullut korotettuja ääniä. Vaikka asunto oli iso ja hänen huoneensa kaukana isäntäväen makuuhuoneesta, hän ei ollut voinut välttyä kuulemasta vihaisia sanoja, jotka olivat tunkeutuneet seinien läpi. Oli kuulostanut siltä kuin riita olisi koskenut kesäpaikkaa, huvilaa, jota Carsten rakennutti Ruotsiin.

»Maria?» Celia toisti.

Maria nyökkäsi ja meni hissille. Se nousi suoraan asuntoon. Hän paineli kutsunappia moneen kertaan näyttääkseen Celialle, että oli lähdössä.

Häntä ei yhtään huvittanut lähteä viemään Oliveria, Lontoon vasemmanpuoleinen liikenne tuntui yhä hankalalta ja liikenneympyrät hermostuttivat häntä.

Celia ei huomannut hänen haluttomuuttaan tai ei välittänyt siitä.

»Aja auto tallista, tuon Oliverin aivan kohta», Celia jatkoi.
»Haen vain hänen uudet lapaset.»

Uudet lapasensa, ei uudet lapaset, Maria ajatteli mutta ei oikaissut Celiaa.

Maria puki takin ylleen ja kääntyi hissiin päin.

»Hurry up, Oliver», Celia hoputti. »You mustn't be late for school. You know what daddy will say.»

Kuului naksahdus, hissi oli tullut.

»Minä menen nyt», Maria sanoi.

Lamput syttyivät tavallisesti heti, kun autotalliin astui, mutta nyt ei tapahtunut mitään. Pian valo katosi myös Marian selän takaa, kun hissinovet sulkeutuivat. Maria kääntyi painaakseen kutsunappia ja avatakseen taas ovet, mutta hissi oli jo lähtenyt.

Maria laski jalkansa betonilattialle, jotta valot syttyisivät, mutta pimeys ei väistynyt. Olivatko sähköt menneet poikki? Mutta silloin hissikään ei olisi toiminut. Automatiikassa täytyi olla jotain vikaa, mutta hänellä ei ollut aavistustakaan, missä katkaisija oli tai kuinka hän löytäisi sen säkkipimeässä.

Carstenin auto oli kulman takana taaemman rivin perällä noin viidenkymmenen metrin päässä. Maria hapuili taskuaan sytyttääkseen kännykän taskulampun, mutta sormet tapasivat vain purkkapakkauksen ja muutamia kolikoita. Puhelimen oli täytynyt jäädä asuntoon.

Hän perääntyi, kunnes tunsi hissinovet selkäänsä vasten ja tiesi seisovansa jälleen pienellä tasanteella.

Onneksi hissinnapissa paloi valo. Maria painoi etusormensa

napille ja piti sitä pohjassa niin kuin saisi hissillä tavalla palamaan nopeammin ja kuljettamaan hänet takaisin ylös.

Tule jo.

Mikä oli vialla? Samassa hänen selkensä takaa kuului kolahdus, ja hän hätkähti.

Ääni oli niin lyhyt, ettei hän ollut varma, oliko kuullut oikein, mutta hiljaisuudessa viipyi metallinen kaiku aivan kuin lattialle olisi pudonnut työkalu, ehkä jakoavain tai vasara.

Maria kääntyi ja tihrusti pimeään. Yritti palauttaa juuri kuulemansa äänen mieleen.

Se oli tullut kulman takaa, sieltä missä Carstenin auto oli.

Oliko tallissa joku muukin?

»Hello?»

Maria pidätti henkeä. Sydän jyskytti, vaikka hän seiso i hievahtamatta.

»Hello?» hän sanoi uudestaan, hiljempää tällä kertaa.

Sieraimiin leyhähti heikko öljyinen tuoksu, mutta se katosi niin nopeasti, että aivot tuskin ehtivät rekisteröidä sitä.

Silmät alkoivat tottua pimeään, ja Maria erotti hahmoja ja muotoja. Kalliita autoja ruuduissa. Noiden taakse ei olisi vaikea piiloutua.

Maria yritti ryhdistäytyä, mutta sydän hakkasi ja hän hengitti aivan liian nopeasti. Celia odotti häntä. Hänen oli haettava auto, muuten Oliver myöhästyisi koulusta.

Maria veti henkeä ja puristi autonavainta kädessään.

Carstenin auto ei ollut kaukana, hänen pitäisi kyllä pystyä hapuilemaan sen luo pimeässäkin. Puseronkaulus oli paksun takin alla hiestynyt.

Päättäväisenä Maria otti varovaisen askeleen, sitten toisen.

Katumaasturi oli rivin perällä, hän oli jo melkein sen luona. Hän puseri avainta ja tuns i helpotuksen leviävän sisälleen.

Nyt ha i bensalta, vai kuvitteliko hän vain?

Hän kääns i päätään ja yritti ratkaista, oliko yksin.

»Hello?» hän huhuili taas, vaikka vaisto kehotti pysymään
vaiti ja olemaan paljastamatta, että hän oli tallissa.
Silloin ääni kuului taas. Jotain tipahteli hitaasti maahan.
Sitten leimahti ja maailma räjähti tuli- ja savupilveksi.

Tiistai 30. huhtikuuta

2. LUKU

Julia päästi Noran kädestä irti, kun saavuttiin kokoontumispaikalle Sandhamnin Vårdshusetin luo. Siellä seisoi jo satakunta henkeä odottamassa soitukulkueen liikkeelle lähtöä. Nora tunsi useimmat ja vilkutti muutamille naapureille, jotka rupattelivat keskenään.

Ilta oli kaunis mutta ei erityisen lämmin. Epätavallisen pitkän ja kylmän talven koleus ei ollut vielä väistynyt. Lumi oli peittänyt maan jo marraskuussa, ja jäät olivat lähteneet vasta huhtikuun puolivälissä. Tukholman talvi oli ollut pisin yli sataan vuoteen. Meri oli ollut laitureiden luona jäässä pohjaa myöten, ja pakkanen oli paukkunut kuukausikaupalla.

Nora näki silmänurkastaan, että sekä Adam että Simon olivat saaneet soihdun ja pitelivät sitä ylhäällä.

»Äiti, minäkin tahdon tuommoisen!«

Julia nyki Noraa käsivarresta, ja Nora kyykistyi. Julian vaaleat hiukset oli palmikoitu kahdelle pienelle letille, ne sojottivat korvien takana. Siniset silmät tuikkivat odotuksesta.

»Olet liian pikkuinen pitelemään palavaa soitua«, Nora sanoi ja arvasi, mitä oli tulossa. »Sinun täytyy odottaa, kunnes kasvat yhtä isoksi kuin veljesi.«

Julia puristi pettyneenä suunsa viivaksi ja muistutti äkkiä huvittavasti Jonasta. Heillä oli samanlainen kapea ylähuuli, jonka

harmistus sai melkein katoamaan. Julian ilme vaihtui kiukkuisesta itkuiseksi, huuli palasi esiin ja alkoi väpättää.

»Minä tahdon!» Julia kiljui ja läimäytti Noraa käsivarteen.

»Julia!» Nora torui. »Ei saa lyödä.»

Adam ojensi soihtunsa Noralle.

»Saat istua minun olkapäillä, jos haluat, Julia.»

Hujauksessa Adam oli nostanut Julian istumaan tukevasti olkapäilleen. Kolmivuotiaan kasvoille kohosi tyytyväinen hymy. Raivokohtaus oli vältetty. Adam meni juttelemaan kaveridensa kanssa, ja Julia roikkui hänen päänsä päällä kuin pieni perunasäkki.

Nora katsoi esikoistaan ja kuopustaan, ja rakkaus viilsi niin syvältä että hänen silmänsä kostuivat, vaikka hän seisoj keskellä väkijoukkoa.

Poikakullat. Julia-kulta.

Ajatella, että hän oli saanut vielä tyttärenkin. Iltatähden.

Jonas tuli hänen luokseen ja keskeytti hänen ajatuksensa.

»He ovat herttaisia», Jonas sanoi ja nyökkäsi Adamia ja Juliaa kohti.

Nora painautui kiinni Jonakseen.

»Adam tuntuu niin aikuiselta joskus», Nora huokaisi.

Adam kävi toista vuotta lukiota. Jurosta murrosikäisestä oli kuoriutunut huomaavainen nuorimies.

»Simoninkin suhteen on siis toivoa», Nora jatkoi.

»Sitä odotellessa.»

Oliko Jonas noin kyllästynyt Simoniin? Jonaksella oli pitkä vieteri, mutta Simon kieltämättä koetteli kaikkien kärsivällisyyttä. Aurinkoisesta pikkupojasta oli varoituksetta tullut kärttyisä kolmetoistavuotias, joka enimmäkseen tuijotti telkkaria.

Kuluneena talvena Nora oli ollut lujilla kiukuttelevan uhmikäisen ja mököttävän murkun kanssa. Kummassakin oli riittänyt haastetta, ja joskus hän oli miettinyt, oliko liian vanha sellaiseen rumbaan.

»Eikö kulkue pian jo lähde?» Jonas sanoi ja katsoi Sandhamns Vännerin klubimestaria. Seura järjesti perinteisesti saaren vappujuhlat.

Klubimestari piteli megafonia ja näytti valmistautuvan puhumaan.

Kun Jonas käänsi päätään, hänen hiuksensa hipaisivat kaulusta. Ne olivat yhä ruskeat, seassa ei ollut yhtään harmaata. Vain minun pitää värjätä tukkaani, Nora ajatteli ja muisti taas heidän ikäeronsa. Tänä vuonna Jonas täyttäisi kolmekymmentäyhdeksän ja hän neljäkymmentäkuusi.

Klubimestari aloitti laulun, ja soihtukulkue lähti hitaasti liikkeelle Café Strindbergsgårdenin ohi kohti kylän vanhaa osaa. Suuntana oli saaren pohjoisranta Fläskberget, missä sytytettäisiin vappukokko kevään kunniaksi.

Noralla oli yhä Adamin soihtu kädessään. Hän kantoi sitä korkealla, jottei se osuisi keneenkään eikä mihinkään. Soihtukulkueen järjestäminen ahtailla kujilla vanhojen talojen välissä oli oikeastaan sulaa hulluutta. Palon syttymiseen ei paljon tarvittaisi. Saaren ainoa paloauto ei pystyisi sammuttamaan kovin suurta roihua.

Mutta perinteet ovat perinteitä.

Heidän saapuessaan Fläskbergetille kokko jo paloi ja sitä ruokkivat kulkueen osanottajien tuleen heittämät soihdut. Oranssinkeltaiset liekit kurottelivat siniselle iltataivaalle. Kaukana lipui valkoinen Vaxholmin-lautta peilityydessä vedessä.

Kylmässä, kuulaassa ilmassa ääriiviivat erottuivat veitsenterävinä.

»Nyt on aika yhdessä kuoron kanssa toivottaa kevät tervetulleeksi», kuulutti vanha mies, joka oli tarttunut megafoniin.

Nora etsi Simonia katseellaan väkijoukosta ja näki tämän kaveriporukassa kokon toisella puolen. Hän vilkutti, mutta poika ei huomannut. Adam tuli Noran ja Jonaksen luo Julia yhä olkapäillään.

Kokko räiskähti, ja kipinäsade lensi kohti vettä. Tumman-sinisessä hämärässä se näytti tulikärpästen parvelta.

Julia ojensi kätensä Nora kohti merkiksi, että halusi alas. Nora nosti tytön syliinsä ja sai rutistuksen palkakseen.

Nora tunsi tytöstä huokuvan lämmön ja hennon vaalean tukan tuoksun.

Julia-kulta, hän ajatteli jälleen.

Julia retkotti Jonaksen sylissä silmät väsyneinä ja peukalo suussa.

»Pitäisi varmaan lähteä kotiin», Jonas sanoi puoliääneen Noralle ja katsahti kohti Villa Brandia, joka oli vain muutaman sadan metrin päässä. Talo kohosi majakan lailla Kvarnbergetin laella.

Alakerran ikkunoista loisti lämmin hohde tihenevään hämää-rään. He olivat jättäneet pari lamppua palamaan lähtiessään kotoa.

»Voisitko sinä mennä edeltä?» Nora pyysi. »Etsin Simonin ja kysyn, minne hän aikoo lähteä.»

Simonia ei ollut näkynyt pitkään aikaan. Ennen päiväl-istä poika oli päättäväisen näköisenä ilmoittanut, että halusi uudet kotiintuloajat: kello kaksitoista arkisin ja kello yksi viikonloppuisin.

Nora oli sanonut jyrkästi ei. Keskiyö oli aivan liian myöhäi-nen kotiintuloaika kolmetoistavuotiaalle, eikä kello yksi tullut kuuloonkaan. Nähdessään hänen reaktionsa Simon oli synkisty-nyt. Kaikki kaverit saivat olla myöhään ulkona, miksi hänen piti ainoana tulla aikaisin kotiin?

Nora tähyili poikaansa hiipuvan kokon loisteessa. Enää se oli lähinnä suuri hiillos, josta törrotti yksittäisiä mustuneita oksia.

Simonia ei näkynyt, mutta jonkin matkan päässä seiso i Eva Lenander. Hän oli Simonin parhaan Sandhamnin-kaverin Fabia-nin äiti. Eva odotti kärsivällisesti, että perheen musta Marco-villakoira saisi tehtyä tarpeensa metsänreunassa. Hänellä oli muovipussi kädessään.

»Oletko nähnyt poikia?» Nora huikkasi ja meni Evan luo.

Eva pudisti päätään.

»Ovat tainneet jo lähteä. Mutta Fabian sanoi, että he menisivät Richardsoneille.»

Nora tunsu Richardsonit, heilläkin oli Simonin ikäinen poika ja he asuivat lähellä kappelia, vain parin minuutin matkan päässä Villa Brandista.

»Okei», Nora sanoi. »Tiedänpä ainakin, missä hän on.»

Nora huokaisi kevyesti ja pyyhkäisi sivuun hiukset, jotka tuuli oli puhaltanut otsalle.

»Simonkin olisi tietysti voinut kertoa, minne he aikoivat mennä.»

Eva nauro, ja vasemman posken hymykuoppa syveni.

»Ihan kuin Fabian olisi kertonut sen, ellen olisi ottanut häntä kuulusteluun juuri kun he olivat lähdössä! Hänestä ei nykyään saa irti mitään järkevää, hän vain mutisee happamasti.»

Nora huomasi hymyilevänsä. Oli mukava kuulla, ettei muidenkaan murkuilla ollut käytöstapoja.

»Oletko muuten kuullut viimeisimmät juorut?» Eva jatkoi näyttäen malttamattomalta.

Hän oli leikkauttanut tukan lyhyeksi ja ottanut raitoja, ne sopivat hänelle ja käänsivät huomion pyöreiden poskien sijasta silmiin.

Nora penkoi muistiaan. Mitä häneltä oli jäänyt kuulematta? Tänä keväänä Simonin futisharrastus oli vienyt useimmat viikonloput ja he olivat tuskin ehtineet käydä Sandhamnissa.

»Fyruddenilla rakennetaan», Eva jatkoi. »Et ikinä arvaa, mitä ostaja joutui maksamaan tontista.»

Nora ei edes ollut tiennyt, että saaren lounaisosan suuri ranta-alue oli ollut myytävänä.

»Mutta sinä ilmeisesti tiedät sen», Nora sanoi pystymättä kätkemään uteliaisuuttaan, vaikka oikeastaan häntä nolotti kysyä.

Eva nosti molemmat kädet eteensä sormet harallaan.

»Kertaa kaksi», hän sanoi ja jäi odottamaan Noran reaktiota.

»Kaksikymmentä miljoonaa?» Nora huudahti. »Lasketko leikkiä? Sehän on aivan järjetön summa.»

»Niin kuulin. Luotettavasta lähteestä.»

»Kuka on maksanut niin paljon?»

»En tiedä heidän nimeään, mutta he ovat ulkoruotsalaisia.»

Kuinkas muuten, Nora ajatteli.

»He asuvat Lontoossa, jos olen ymmärtänyt oikein. Ovat rakentaneet ökyhuvilaa viime syksystä lähtien. Kustannukset ovat takuulla päätähuimaavat. Talon pitäisi kuulemma valmistua kesäksi.»

Noran katse kääntyi Kvarnbergetin juurella nököttäviin vanhoihin ranta-aittoihin. Ne muistuttivat ajoista, jolloin saarelaiset kalastivat elannokseen ja aittoja käytettiin verkkojen ja muiden tarvikkeiden säilytykseen. Nykyään useimmat oli muutettu saunoiksi tai vierasmökeiksi. Kehitys ei missään nimessä ollut tyyppinen pelkästään Sandhamnille, mutta silti se masensi.

»Siinä tapauksessa Sjöbergin rouvan on täytynyt viimein siirtyä ajasta iäisyyteen», Nora totesi.

Fyruddenilla ei ollut asuttu vuosikausiin. Tontin omistanut leskirouva oli viettänyt kymmenen viime vuotta hoivakodissa, ja talo oli päässyt ränsistymään. Ida Sjöbergin oli täytynyt olla kuollessaan lähemmäs satavuotias.

»Niin», Eva sanoi. »Hän varmaan kuoli toissa talvena, koska tontti myytiin jo silloin, mutta minä kuulin asiasta vasta nyt. Hänellähän ei ollut lapsia, joten sisarusten lapset kylpevät nyt rahassa.»

Marcon haukahdus keskeytti heidät, se oli lopettanut nuuhkimisensa ja kiskoi talutushihnaa.

Nora vilkaisi kelloa.

»Kuule, minun pitää lähteä nyt kotiin», hän sanoi. »Ettei Jonas rupea ihmettelemään.»

Hän halasi ystävätärtä nopeasti.

»Hyvää yötä. Jos satut näkemään Simonin, kerro terveisiä, että hänen pitää olla kotona viimeistään yhdeltätoista.»

Oli tullut pimeä. Lännessä näkyi vielä jokunen vaaleanpunainen juova siellä, minne aurinko oli laskenut. Taivas oli kirkas, ja sitä valaisi tähtien kaukainen tuike. Nora hytisi rientäessään rantapolkua takaisin Villa Brandiin.

Fyrudden oli siis myyty. Väistämätöntähän se olikin. Tontti oli valtava, luultavasti yksi Sandön suurimpia, ja se sijaitti kauniilla paikalla saaren eteläosassa. Siihen kuului pitkä rantaviiva. Alue oli ilman muuta hyvin arvokas, mutta silti summa tuntui käsittämättömältä.

Edellisten omistajien aikana ei ollut ollut puhuttakaan tontin aitaamisesta. Oli ilman muuta kunnioitettu vanhaa perinnettä, että saari piti voida kiertää rantoja pitkin.

Miten perinteen nyt kävisi?

Ne, jotka olivat valmiita maksamaan tähtitieteellisiä summia, harvoin välittivät vanhoista tavoista ja käytänteistä. Se oli käynyt selväksi viime vuosina monien saaren vanhojen talojen vaihtaessa omistajaa.

Olisiko edelleen mahdollista kävellä rannalla kauniista näköalasta nauttien? Kuka tiesi, mitä uudet omistajat keksisivät saarelle asetettuaan?

Yksi asia oli varma, Nora ajatteli. Jos tulokkaat päättäisivät suojella yksityisyyttään aidoin, seuraisi ongelmia.

3. LUKU

Thomas Andreasson kosketti Pernillaa varovasti olkapäästä. Pernilla oli nukahtanut sohvalle pää leveää käsinojaa vasten. Suu oli raollaan, mutta Pernilla ei kuorsannut, puuskahti sen sijaan kevyesti epätasaisin väliajoin.

»Pernilla?» Thomas sanoi ja taputti Pernillaa uudestaan. »Eikö sinun kannattaisi mennä sänkyyn sen sijaan että nukut telkkarin ääressä?»

Pernilla avasi hitaasti silmänsä.

»Kello on melkein puoli kaksitoista», Thomas sanoi. »Olet nukkunut hyvän aikaa.»

»Kuinka elokuva päättyi?» Pernilla haukotteli ja oikoi sotkuista punaista tukkaansa.

»Niin kuin aina, tietenkin. Hyvikset voittivat ja pahikset saivat ansionsa mukaan. Ei mitään tekemistä todellisuuden kanssa.»

Sanat oli tarkoitettu vitsiksi, mutta Thomas kuuli, kuinka katkerilta ne kuulostivat. Pernilla ponnistautui istumaan ja silitti hänen poskeaan.

»Siltäkö sinusta tuntuu?»

Käsi viipyi poskella. Thomas tiesi, kuinka huolissaan Pernilla oli ollut hänestä kevään mittaan.

Thomas kohautti olkapäitään. Sanat olivat vain karanneet

hänen suustaan, harkitsematta, eikä hän halunnut puida asiaa, ei ainakaan tähän aikaan päivästä.

»Mennään sitten nukkumaan», Pernilla sanoi ja nousi. Häneltä pääsi taas haukotus.

»Minua ei nukuta. Mene sinä, tulen kohta perästä.»

»Älä kuku ylhäällä liian myöhään.»

Pernilla raotti Elinin huoneen ovea ja kurkisti sisään. Thomas tiesi Elinin nukkuvan rauhallisesti. Hän oli vilkaissut tyttöä jo monta kertaa.

Tämä ikuinen huoli, että yöllä tapahtuisi jotain. Eikö se ikinä väistyisi?

Thomas meni keittiönikkunaan. Siitä näkyivät laiturin siluetti, laiturinnokassa palavan pienen lyhdyn heittämät varjot sekä vesi, joka kiiltävän kannen lailla peitti merenpohjaa.

Vappuaatto oli sujunut rauhallisesti. Nora oli ehdottanut, että he tulisivat juhlimaan Sandhamniin, mutta he olivat päättäneet jäädä Haröhön. He olivat syöneet varhaisen illallisen Thomaksen vanhempien kanssa ja palanneet sitten kotiin.

Viimeinkin on kevättä ilmassa, Thomas ajatteli.

Luonto oli hiirenkorvalla, ja sireenit puhkeaisivat pian kukkaan. He viettäisivät tavalliseen tapaan kesän Harössä ja luultavasti jatkaisivat varsinaista lomaansa käyttämällä pari viikkoa lomarahavapaita, jotta Elin voisi olla saaristossa kauan. Thomaksen vanhemmat muuttaisivat mökille jo toukokuussa, ja he toimivat mielellään lapsenvahtina tarvittaessa.

Nyt kun ankara talvi oli lopultakin ohi, Thomaksen olisi pitänyt puhkua tarmoa.

Mutta häntä ei huvittanut mikään.

Hän otti jääkaapista kylmän oluen. Pullo kädessään hän palasi sohvalle, tarttui kaukosäätimeen ja surffaili kanavilla. Viimein hän juuttui katsomaan vanhaa toimintaelokuvaa, jonka oli nähnyt lukemattomia kertoja.

Kaikki oli periaatteessa hyvin. Hän oli onnellinen Pernillan kanssa ja kiitollinen siitä, että he olivat kahdeksan vuoden takaisen avioeron jälkeen löytäneet toisensa uudelleen. Se, että Elin oli sitten syntynyt, oli monin tavoin ihme.

Thomas katsoi tyttärtään päivittäin ja ihmetteli sitä, että tämä oli osa hänen elämäänsä.

Ja silti hänestä tuntui kurjalta. Miksei hän voinut olla... iloinen?

Hän täyttäisi tänä vuonna neljäkymmentäkuusi. Viisikymmenvuotispäivä häämötti jo neljän vuoden päässä, mutta eläkkeeseen oli vielä pitkä matka. Jaksaisiko hän jatkaa rikosylikons-
taapelina niin kauan?

Ajoittain tuntui raskaalta, toisinaan lähes sietämättömältä ajatella, että olisi jatkossakin kohdattava erilaisia inhimillisen tyhmyyden ilmenemismuotoja ja pahuutta. Epätoivoisia omaisia ja rikosten uhreja, joita piti auttaa, ja kynnisiä asianajajia, jotka esittivät kohtuuttomia vaatimuksia.

Olut ei maistunut. Thomas sammutti telkkarin ja haki takkinsa. Hänen oli saatava ilmaa ja tyhjennettävä päänsä kaikista siellä pyörivistä ajatuksista.

Tuntuipa hyvältä täyttää keuhkot viileällä meri-ilmalla. Thomas hengitti muutaman kerran syvään, asteli laiturille ja pysähtyi.

Öljyttyjä lankkuja peitti ohut kastekalvo. Kaislikkoisen lahden toisella puolella lepäsivät pimeässä Storö ja Hageden laituri. Talvisin sinne saattoi kävellä jäätä pitkin.

Vielä pari viikkoa sitten katonreunasta oli riippunut jää-
puikkoja. Painanteissa oli yhä lumipälviä. Thomaksen Buster-
alumiinivene oli edelleen talviteloilla. Vesillelasku saisi odottaa vielä useita viikkoja, tänä vuonna kaikki oli myöhässä.

Sinulla on kaikki hyvin, hän toisti itselleen ja työnsi kädet takkinsa taskuihin.

Thomaksen oli nimittänyt ryhmänvetäjäksi entinen työpari, Margit Granqvist, kun hänestä itsestään oli tullut komisario ja